Veckokrönika från Sverige

Specielt meddelad denna tidning genom Svensk-Amerikanska Pressbyrån i Stockholm.

Aftäckandet af Karl XV:s staty. — Hur skall det bli om järnmalmen tar slut? — Ännu en af Stockholms "stödjepelare" som vänder oss ryggen. — Nya hyllningar för den afgående generalkonsul Adams.

Det går upp och ned på lifvets stig. Den 27 april fick turkiska sultanen nedstiga från sin upphöjda ställning på Turkiets tron, och den 28 april restes Karl XV:s ryttarstaty på sitt postament. De äro båda döda för världen. Abdul Hamids bana är slut och eftervärlden står redo att fälla hans dom. Antingen Ludvig XVI:s öde eller någon aflägsen befästad vrå, där han kan begrunda regeringskonstens hemlighet eller lefva om en stund i sina gamla minnen. Karl XV åter har det nog bättre vid det här taget, han är åtminstone icke lefvande död, och hvad mera är, han lefver i folkets minne. Och när täckelset den tredje maj fallit från hans bronsstaty skall nästa morgonsol och vårgryningens prakt hyllande omstråla den präktiga gestalten, som åter firar en födelsedagsfest i svenska folkets hjärtan, lika glad som de födelsedagar han upplefde härnere, då den folkkäre monarken hälsades med sedvanlig dånande kanonsalut. Jag undrar just hvad den till umgänge enkle flärdfria fursten skulle tänka om han kunde se all den stat, som nu förberedes för att fästligt mottaga honom. Säkert skulle hans blickar belåtet öfverfara grannlåten och därefter kärleksfullt famna den älskade dottern, Danmarks drottning, vår forna "lilla sessa", i det ögonblick, då hon nedlägger sin minnes- och hyllningskrans vid den kära faderns fötter. Säkert skulle han välvilligt och godmodigt hälsa den kungliga släkt, som i flera generationer nu samlas omkring honom. Men kretsen vidgas. Det är ej allenast det unga eleganta hofvet med svit, alla rikets högsta dignitärer, medlemmar af Karl XV:s hof och stat, alla herrar, som varit anställda i hans tjänst, deputationer från hans eget husarregement, som förläna taflan lif och glans — där är hans folk, där är svenska nationen, där är det unga Sverige. Skarorna växa. De blicka varmt och aktningsfullt upp mot taflans medelpunkt. — — De gamle minnas. — — Och vore den kungliga anden i detta högtidiga ögonblick i stånd att beröras af jordlifvets timlighet, helt visst skulle han tala till de församlade skarorna om frihet och broderskap och om den kärleken socialism som aldrig kan förväxlas med de socialistiska tendenser som hat och klassfiendtlighet i våra dagar utsända likt förhärjande pestångor öfver världen. Och i Charles Fribergs ördn, skulptörens, som förevigat konungens minne, skall det helt visst i den högtidliga aftäckningsstunden ljuda: "Du är inte ett vanligt bondgeni, eftersom du begrepp att jag ville sitta till häst. Om du någonsin i framtiden får göra bror mins staty, så sätt upp honom på en Pegas. strunt i kritiken."
stumt i kritiken."

* * *

På tal om kungliga bronsstatyer, så erinrar jag mig, att Karl XII i världen utfärdade ett upprop: "Hur svenska stålet biter, kom hit och smaka på", och Tegnér ordade också för hundra år sedan om Sverige att: "I klipan växte järn och männer däruppe." Men nu lär det allt vara klent med den saken åtminstone med järnet. Hvad männerna beträffar "that's another story", sa' Kipling. Ja, nu har det gått så långt, att chefen för geologiska undersökningen, professor Anderson, börjar bli allvarlig ängslig för att järnet ska ta slut i följd af järnindustriens enorma utveckling under det sista årtiondet. Hå, ha, ja, ja, för räckte det så långt, att svensken hade både "mod i barm och järn i arm". Professor Anderson är icke ensam den som med oro gör sig den frågan, om icke redan nu en öfverafverkning äger rum inom järnmalmsfälten. Men Anderson är den från hvilken initiativet utgått att undersöka hela världens järnmalmstillgångar och redan lär en prässkommitté på förhand gjot omfattande arbeten för att samla ett tillförlitligt statistiskt material och så har man vändt sig till de mest framstående sakkunniga i alla jordens järnförädlande länder för att höra efter om de har något järn kvar, och hvad professorn således inhämtar i saken skall hans hjärnfaktorer arbeta ut och samla i två stora band cirka 1000 sidor kvartform, på franska, tyska och engelska. Det har ej förtsports om svensken får vara med i de vetenskapliga afhandlingarna. Det där påminner om våra svenska konduktörer, som på vissa järnvägslinier då de komma till någon anhaltstation icke gå igenom vagnen och underrätta om stationens namn, för hvilket de resande i kupeerna skulle vara särdeles tacksamma, utan stiga af och ropa ut det för de, som stå på perrongen och kunna afläsa namnet öfver ingången till stationshuset. Således är de där digra böckerna icke för svenskarne, som skulle ha lust att veta något om jordens öfriga malmfält, utan för utlandets vetenskapsmän, som furnerat materialet. Men vi få se de utländska vetenskapsmännen, när de komma hit till nästa internationella geologkongress, ty man väntar hit framstående vetenskapsmän och experter från alla jordens delar, och det är ändå något. Det öfriga få vi väl reda på i tidningarna.

* * *

Det är ett ledsamt faktum att svenskarne icke ha förmåga att hålla i hvad de ha, eller kanske ännu värre att de äga förmåga att äta ut de dugande personerna inom sitt land. Helt nyligen har scenen förlorat flera af sina bästa artister, och nu har en ledsam förlust inträffat på ett annat område. Direktör Björkegren, chefen för Stockholms norra spårvägslinie har afgått och ämnar, efter som det sägs, bosätta sig i Tyskland. Af kärlek till Sverige och besjälad af känslan att kunna bli fäderneslandet till nytta lämnade han för ett par år sedan en fördelaktig plats i Tyskland för att ta hand om ledningen af Stockholms nya spårvägsbolag. Han fick emellertid röna den bittraste otack i form af offentligt klander och perfida förföljelser. Han har nu lämnat det otacksamma Stockholm, men man hoppas dock att en man med så kontinental läggning som direktör Björkegren skall genom sina stora insikter beredas utkomst på åtskilliga andra platser i världen. Stockholm blir ovedersägligt den förlorande parten och Sverige räknar genom hans affllyttning en dugande man mindre. Undrar just om vi ha råd att låta intriger och småaktigheter, åsamka oss flera dylika kännbara förluster.

* * *

Svensk-Amerikanska sällskapet har i dagarna hedrat sig genom en akt af frikostlighet, därtill manad af English Society's exempel. Svensk-Amerikanska sällskapet har nämligen förärat generalkonsul Adams en minnesgåfva i form af ett cigarretui af silfver. Det bevisar att sällskapet handlar icke blott frikostligt utan äfven med stor urskiljning, ty värdigare föremål än den populäre generalkonsul Adams får man leta efter. Dock skulle nog sällskapets medlemmar gärna velat närvara vid öfverlämnandet af minnesgåfvan för att på samma gång få ta afsked med mr Adams. Detta blef nu förbehållet sällskapets ordförande dess sekreterare och en annan ledamot. Och fick handlingen, i mitt tycke ett ganska utprägladt privat utseende.

A. L—r.

Stockholm den 1 maj 1909.

Höjden af glömska.

Kokerskan, som samma morgon gått ur tjänsten, kommer fram på middagen tillbaka till sitt gamla herrskap och ringer på. Frun öppnar själf och frågar förvånad:

— Nej, är det Anna? Har Anna glömt något?

— Ja, svarar kokerskan litet förlägen, jag glömde att släppa min fästman ut ur skafferiet.

NÄR VÅREN KOMMER.

Af Channing Pollock.

En stark lukt af stekt kött och lök fyllde mrs Tierneys "pensionat för artister" — matos på dylika ställen kan, i likhet med hvad man säger om kärleken, icke utestängas af lås och reglar, och ingen dörr i hela byggnaden var heller tät nog att hindra nämnda odör från att intränga.

— Raska på, Mamie! uppmanade Sam Miller, som jämte sin hustru — båda tillhörde Miller & Millers akrobatsällskap — bebodde ett af rummen mot gatan i andra våningen. — Raska på! Middagen är snart färdig.

"Den kvinliga basen", som bodde i rummet bredvid, lät sig ej alls störa af den påminnelse hennes luktorgan gaf henne, utan fortsatte helt lugnt med inöfvandet af en tillökning i repertoaren. Med dånande röst sjöng hon:

De trodde att våren var borta
och död,
Men nej, sade jag, det har ingen
nöd,
Ty våren i svepduk ej än höljt
sig,
Den lefver ännu för mig och
dig!

— Hur i all världen kan ni stå ut med det där vrålandet? utropade Vivian Ross som var på besök hos skådespelarparet mr och mrs Joseph Perkins, boende åt gårdssidan i tredje våningen. Jag skulle bli galen!

— Vi äro vana vid det, sade med ett matt leende Clara Perkins, där hon låg i teltsängen borta i hörnet. Hon har inte haft något engagement sedan i januari.

— Nå, man vänjer sig vid hvad som helst, kan jag tro, genmälde den vackra unga damen. Ja, mr Perkins, så låter ni mig väl veta när vi skola börja repetera. Min adress ligger där på bordet. Farväl, mrs Perkins! Det är en faslig otur för er att ni skall ligga sjuk så länge. Men var inte ledsen för det — allt har ju en öfvergång.

— Hvad tycker du om henne, Clara? frågade mr Perkins några minuter senare. Tröttade hon dig mycket?

— Hon är utmärkt vacker, svarade mrs Perkins, ignorerande den sista frågan. Eller hur, Joe?

— Hon är som den persika man lägger öfverst i korgen! utropade Joe med mannens vanliga, mindre välbekanta entusiasm.

— Ja, hon är utmärkt vacker, upprepade hans hustru. Nästan alltför vacker!

— Sådant prat! Vi äro tvungna att ha en vacker flicka att spela Molly. Du vet, hvad den publik som bevistar matinéerna har anspråk på.

— Ja, det vet jag, suckade mrs Perkins, i det hon lyfte sin smala, genomskinliga hand och strök håret tillbaka från pannan. Kanske det var lika bra att jag blef sjuk, Joe. Ibland tänkte jag att folk nog ändå tröttnade på att år efter år se mig i samma roll och — jag är inte så ung längre, Joe.

— Det är inte jag heller, svarade Joe med en viss ifver.

— Å — — hvad gör det! När en aktör får gråa hår vid tinningarne blir han rent afgudad af publiken — när en aktris får det tycker man att hon hör till det gamla gardet.

— Du pratar bara dumheter i dag, sade mr Perkins. Du och jag gjorde alltid vår sak förträffligt! Tänk — nio säsonger med samma pjäs, när förut ingen hållit sig uppe mer än sex eller sju. Och fulla hus hvarenda dag! Nå, Clara, hvad vill du ha till middag?

Den kvinliga basen i andra våningen slutade just sin ballad för tredje gången. "Ty när man älskar är det alltid vår", sjöng hon så att det ekade i huset. Mr Perkins uppfiskade ett solkigt kuvert ur fickan och antecknade därpå de saker som tycktes vara mest frestande för hans hustrus klena aptit.

— En tallrik soppa — jag hoppas att de inte ha kål i den i dag — litet stek och ett glas mjölk.

— Jag skall be Maggie gå upp med det så fort hon serverat, lofvade mr Perkins och stoppade åter kuvertet på sig.

Han såg helt betänksam ut då han, i väntan på middagen, började skrifva ett bref till en vän i Chicago. Mrs Perkins yttranden angående hans nyengagerade motspelerska hade kommit honom att känna sig illa till mods.

— Middagen är försenad nu igen! anmärkte han efter en stund. Aldrig är något i rätt tid här i huset.

— Jag kan inte hjälpa att jag är ledsen för att någon annan skall spela Molly, hördes hans hustrus stämma borta från sängen. Ack — jag hade hoppats att du och jag alltid skulle arbeta tillsammans — liksom vi alltid ha....

— Men du kan ju inte arbeta när du är sjuk, invände aktören.

Mrs Perkins svarade icke. Stora tårar uppstego i hennes ögon och rullade därpå långsamt ned för hennes kinder. Hon torkade bort dem och höll andan för att undertrycka sina snyftningar, men tårarna åtföljdes af ännu flera, och täcket, som var uppdraget öfver hennes bröst, begynte häftigt höja och sänka sig.

— Jag har väntat på dig hela vintern, Clara, fortfor mr Perkins, och hans stämma röjde, trotts det sträfva i tonfallet, en viss benägenhet att urskulda och afbedja. Vi äro tyvärr inte släkt med Vanderbilt! Jag är skyldig en massa människor, och det är ju rent galet när man besinnar att vi kunnat förtjäna omkring 150 dollars i veckan. Våren kommer snart, och om jag inte skyndar på, blir det ingenting af den här säsongen. Miss Ross slår nog an, och när teatrarna stängas, kunna du och jag fara ut någonstädes.

Mrs Perkins teg fortfarande.

— Jag undrar om vi inte alls få någon middag i dag, återtog hennes man. Klockan är 20 minuter öfver 6.

Det blef en lång tystnad. Uret på skrifpulpeten tickade muntert lukten af stek och lök blef allt starkare, och den kvinliga basen öfvade sig på förspelet till "Rosenkransen".

— Jag är en riktig gås, sade mrs Perkins till sist, men, ser du, Jo, vi ha ju inte varit som andra i vårt yrke. De flesta byta om äkta hälft lika lätt som man byter kavaljer och dam på en bal. Millers här nere t. ex. ha ju varit gifta tre gånger hvar. Jag har aldrig brytt mig om någon annan än dig, Joe.

— Och du är den enda som jag någonsin riktigt tyckt om, bedyrade mr Perkins.

— När vi blefvo gifta såg jag ju inte så illa ut, sade mrs Perkins. Tidningarna satte ofta in porträtt af mig. Men jag är inte ung längre.

— Du är i alla fall inte ännu färdig att komma in på gumhuset, smålog aktören. Nej, inte ännu, Clara!

— Jag har förlorat mig, fortsatte mrs Perkins. Det är också rätt styft arbete att uppträda två gånger om dagen, i all synnerhet när man inte uppehåller sig på samma ställe mer än en vecka. Jag frågade likväl inte efter att det var tröttsamt — jag fick ju vara tillsammans med dig. Men det måste vara förskräckligt om man inte har någon att sluta sig till. Ja — så blefvo vi förtjusta i hvarandra och du gaf mig Mollys roll. Vi äro tvungna att ha en vacker flicka att spela Molly, sade du — precis som du sade i dag. Så reste vi till Chicago och uppträdde på The Haymarket och sedan på The Orpheum Circuit.

— Vi fingo 300 dollars i veckan den säsongen, sade mr Perkins tankfullt.

— Vi voro alltid tillsammans — något som vi ju för resten knappast kunde undvika att vara. Två gånger om dagen på teatern och så på resorna och vid måltiderna. Det fanns ju ingen annan du kunde bli kär i, Joe, och .... Ja, det är nu nio år sedan — jag var 26 år då — och det är allt litet skillnad på en 26 årig kvinna och en som fyllt 35. Sjuklighet gör ingen vackrare heller. Jag tror inte jag har tänkt på det så mycket som i dag — när miss Ross satt där borta vid skrifpulpeten.

— En man behöfver väl inte bli kär i en flicka därför att han spelar mot henne! utbrast mr Perkins ofrivilligt.

— Nej, medgaf hans hustru det behöfver han inte, förstås, men —

I det samma ljöd middagsklockans gälla pinglande från vestibulen och ljudet följdes af surret af många röster.

— Hallå! skrek den kvinliga basen, som kom rusande från sitt rum med sådan fart att hon var nära att stöta tillsammans med mr och mrs Miller. Ni få allt äta i en handvändning om ni skola hinna i tid till cirkus!

— Å, vi ha inte långt att gå, svarade mr Miller. Bara en liten bit nedåt gatan.

Mr Perkins satte på sig rocken, som han aftagit när han skulle skrifva — det kändes litet ledigare att vara i skjortärmarna, sade han.

— Om bara Annie lefvat! suckade mrs Perkins. Hon skulle ha varit ett sådant sällskap för mig när du är borta. Hon var dessutom så lik dig. Vi komma allt bra långt från hvarandra — du på resor, jag liggande här och Annie där ute i Salt Lake. Hvad tiden går! Jag tycker att det inte är 6 månader sedan vi stodo hand i hand vid vårt lilla barns graf, och likväl ha många år förflutit sedan dess. Du brukade säga att jag inte var stort mer än ett barn själf — men nu skulle du nog inte kunna tycka att jag gjorde skäl för den benämningen.

— Du är ett större barn än du någonsin varit! utropade mr Perkins. Och vackrare än någonsin är du också!

Han gick bort till tältsängen och tryckte den tunna lilla hand som hvilade på sängtäcket.

— Ja, Clara, du är vackrare än någonsin i mina ögon, försäkrade han.

— Joe, sade mrs Perkins, Joe — hon sväljde, alldeles som om något satt sig fast i hennes strupe — du kommer för sent till middagen.

— Det bryr jag mig inte om, svarade han. Jag skall först lägga det här kortbrefvet i en brefläda. Det är till miss Ross. Hon får allt se sig om efter ett annat engagemang — jag ämnar uppföra en monolog.

Han gick nedför trappan, sjungande slutstrofen af den kvinliga basens nya sång. "Ty när man älskar är det alltid vår", sjöng han fulla två tonsteg för lågt.

Mrs Perkins försökte nu att kväfva sina snyftningar. Nu var det ju ingenting som hindrade henne från att gråta.

Hvad som stod på "vägvisaren".

En resande färdades till häst genom en öfga bebodd trakt af Arkansas. En dag kom han till en ganska bred flod, öfver hvilken det icke tycktes finnas någon bro i närheten. Den resande lät sig icke förbluffas, utan tog af sig kläderna, band dem på hästryggen och simmade med hästen öfver floden. Därpå klädde han sig åter och ämnade rida vidare.

Men nästan omedelbart på denna sida af floden delade vägen sig och han hade ingen aning om, hvilkendera vägen han borde taga för att komma till resans mål. Undrande såg han sig omkring åt alla håll.

Slutligen varseblef han, att på den andra stranden, från hvilken han nyss hade simmat öfver, stod en vägvisare med någon inskrift. En liten träddunge hade förut dolt den för hans blickar.

Han bannade sig själf för det han icke hade sett bättre efter, medan han ännu var kvar på andra sidan. Men det hjälpte föga och förargad måste han besluta sig för att simma tillbaka och se efter, hvar vägvisaren sade.

Då han nu kom tillbaka till andra stranden, fann han på vägvisaren följande inskrift — rörande den bro, som i forna tider tydligen hade funnits där:

"Tio dollars böter för den som passerar denna bro fortare än i gående."

Historien förmäler icke, hvad den resade nu sade. Och det är kanske så godt det; hans ord voro måhända icke lämpliga att återgifva i tryck.

Frun: Glöm inte att annonsera om Ajax i kvälltidningen.

Följande annons stod att läsa samma kväll:

Bortsprungen, en enögd, otäck knäracka med afhuggen svans, för tjock att gå. Lyder namnet Ajax. Hederlig vedergällning om den återlämnas uppstoppad. Svar X 93.

Antingen Ni tuggar det eller snusar det, skall Ni tycka om den rika, fina aromen af

Copenhagen Snuset

10c per box öfverallt **10c per box öfverallt**

Om COPENHAGEN-snuset icke finnes i butikerna i Edert grannskap, vill vi sända Eder en Box vi! emottagandet af 10c.

National Snuff Co., Limited

900 ST. ANTOINE STREET, MONTREAL 3

En flitig besökare.

En snobbig ungherre uppträdde ytterst magnifikt vid en badort. Midt emot honom vid middagsbordet satt en äldre man med anspråkslöst yttre. Vår sprätt hade nätt och jämt hunnit taga plats, innan den gamle mannen upphöf sin stämma och sade:

— Se god dag, herr Jones! Hur står det till?

— Tack bra, svarade snobben högdraget; men jag kan verkligen ej påminna mig att jag förr haft den äran.

— Å, kors! Känner ni ej igen mig; jag som så ofta brukade besöka er mors hus?

— Verkligen?

— Ja, där var jag minst en gång i veckan, och er mor bad mig alltid så vänligt komma igen.

— Och hvem är ni då, om jag får lof att fråga?

— Jag är — uppbördsman.

Artig.

Lille Charlie har fått en sällsynt god uppfostran af det utsökta slag, som icke ofta bestås i våra dagar och allra minst i norra Amerika.

I söndags åkte han i en överfull Lincoln ave. spårvagn med sin pappa och satt sedesamt i dennes knä.

En ung dam stiger på och blickar sig rådvill omkring. Lille Charlie vet en gentlemans plikt, stiger ner från pappas knä, bockar sig och yttrar:

— Var så god och tag min plats, lady!

HURULEDES ÄR DETTA.

Vi gifva ett hundra dollars i belöning för hvarje fall af katarr, som ej kan botas med HALL'S CATARRH CURE.
F. J. CHENEY & Co., egare, Toledo, O.

Vi undertecknade hafva kändt F. J. Cheney de sista 15 åren och tro att han är fullkomligt hederlig i alla affärstransaktioner och i finansiellt afseende i stånd att uppfylla hvarje förpliktelse, hvilken firman åtagit sig.
WEST & TRUAX, Wholesale Druggists, Toledo, O.
WALDING, KINNAN & MARVIN, Wholesale Druggists, Toledo, O.

HALL'S CATARRH CURE tages invärtes och verkar direkt på blodet och systemets slemhinnor. Pris 75c pr. flaska. Säljes hos alla apotekare. Rekommendationer sändas fritt.
HALL'S FAMILY PILLS äro de bästa.

FRITT!

Fick-Kalender för år 1909
med almanack och annotationsbok för hvar dag i året

vackert inbunden, innehållande fullständig Atlas öfver Förenta Staterna och dess besittningar (tillhopa 9 fint utförda kartor), sista folkräkningen, upplysning om postförsändelser, månskiften, mynt, mätt, vigt, affärslagar m. m.

6 eleganta Bref-Vykort

från Sverige eller Finland samt ett fint Nål-Etui, innehållande 115 olika synålar af finaste kvalite, sändes

fritt och för intet till alla

som inom 30 dagar insänder 50 cents för 12 månaders prenumeration på "Svensk Familj Journal". Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med korta intressanta berättelser och dikter samt utmärkta illustrationer m. m., och bildar ett vackert komplett häfte.

Dessutom erhåller hvarje ny prenumerant som **extra premie**

En bok på 128 sidor,

innehållande en samling nya och intressanta berättelser af olika svenska författare.

Kom ihåg—En oumbärlig handbok för hvar dag i året, 6 vackra bref-vykort från gamla landet, som ni kan gädja vänner och bekanta med, ett vackert och nyttigt nål-etui och derjemte en snygg bok med utmärkt lektyr samt en illustrerad tidning med godabilder och berättelser. Allt detta sändes portofritt vid emottagandet af **endast 50c** i money order eller frimärken.—Skrif samtidigt efter bokkatalog och illustrerala tillbud till agenter och prenumerantsamlare.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

SVENSK MUSIK

De gamla välkända sköna folkmelodierna såsom

1. Ack Värmeland du sköna
2. Björkens visa
3. Bergsblommorna
4. Den lustige kopparslagaren
5. Den vissnande blomman
6. Du gamla, du friska
7. Farväl
8. Fågelns visa
9. Liten fågel
10. Ljungby horn
11. Lugn hvilar sjön
12. Längtan
13. Necken
14. Norrländningens hemlängtan
15. På Rolnes strand
16. Rosen i nordanskog
17. Spinn! - Spinn!
18. Soldatgossen
19. Svenska folksången
20. Vågen

MARSCHER

21. Björneborgarnes marsch
22. Finska Rytteriets marsch
23. Franska Marseljäsen
24. Napoleons marsch öfver Alperna

arrangerade för sång och piano, kunna erhållas för

25 cents pr. styck

portofritt.

Tre stycken för 50 cents

Har ni ett piano i ert hem, bör ni ej förglömma att verklig god musik är dubbel trefnad. Sänd ordern till

C. RASMUSSEN PUB. Co.
720-724 S. 4 St., Minneapolis, Minn.

FEM ACRES FARMAR vid JACKSONVILLE, Florida, för $75.00 stycket, med $ 5.00 Afbetalning i månaden.

Jacksonville Development-Kompaniet, ett af de största financiella institutioner i Florida, med Domare W. B. Owen, vise president i Commercialbank och dess president och ledande kapitalister i direktionen, tillbjuder nu ansvarlige köpare ett tusen Jacksonvillefarmar, a 5 acres pr. styck, på ofvannämda liberala vilkor, utan ränta eller skatt före erhållandet af försiktighetsbrefvet (The Deed).

En 30 fots gata framför hvarje farm. Säkert köpeskontrakt. Åtta till tolf mils afstånd från städens centrum. Efter anläggandet af de föreslagna, makadamiserade vägar kommer landet strax att stiga i värde från $50 till $100 pr. acre.

Bästa referencer från lokala bankar.

Jacksonville Development Company, - Jacksonville, Florida.

Fördubbla Er Affär

Genom att ANNONSERA. För att annonsera RÄTT rådfråga oss.

Annonsbyrå för Skandinaverna i Canada.

ANNONSER placeras i alla skandinaviska tidningar i Förenta Staterna och Canada. Öfversättningar till främmande språk utföras.

SWEDISH-CANADIAN ADVERTISING AGENCY,
John A. Gustafson, Manager.
Kontor: 215 Logan Ave., - - Winnipeg, Man.
P. O. BOX 3078. PHONE 294.

Free Press Prenumerera på **Free Press**

är vestra Canadas största engelska dagtidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter" Morgonupplagan kostar 50c pr. månad, aftonupplagan 25c pr månad. Den är den enda engelska dagtidning i Canada som ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "SVEA, NORA, DANA", redigerad af vår landsman Albin Jones.